

31-10-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোক আত্মাসকলৰ নিজৰ-নিজৰ বথ আছে, মই নিৰাকাৰ হওঁ, মোকো কল্পত এবাৰেই
বথৰ প্ৰয়োজন, মই ব্ৰহ্মাৰ অনুভৱী বৃদ্ধ বথ ধাৰলৈ লওঁ"**

*প্ৰশ্ন :- কোনটো নিশ্চয়ৰ আধাৰত দেহ ভাৱ পাহৰা অতি সহজ হয়?

*উত্তৰ :- তোমালোক সন্তানসকলে নিশ্চয়েৰে ক'লা - বাবা, আমি আপোনাৰ হৈ গ'লো, গতিকে পিতাৰ হৈ যোৱা মানে দেহ ভাৱ পাহৰি যোৱা। যেনেকৈ শিৱবাবা এই বথলৈ আহে আৰু গুচি যায়, তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও এই বথলৈ অহা-যোৱা কৰাৰ অভ্যাস কৰা। অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰা। এই ক্ষেত্ৰত কঠিনতাৰ অনুভৱ হোৱা উচিত নহয়। নিজকে নিৰাকাৰী আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা।

*গীত :- ওঁম নমঃ শিৱায়ৈ ...

ওঁম্ শান্তি। শিৱবাবাই সন্তানসকলক এই ব্ৰহ্মাৰ বথৰ দ্বাৰা বুজায় কিয়নো পিতাই সন্তানসকলকহে সোধে মোৰতো নিজৰ বথ নাই। মোক বথতো নিশ্চয় লাগে। যেনেকৈ তোমালোক প্ৰত্যেক আত্মাৰে নিজৰ নিজৰ বথ আছে নহয় জানো। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো সূক্ষ্ম শৰীৰ আছে নহয় জানো। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদি সকলো আত্মাৰে শৰীৰ ৰূপী বথ নিশ্চয় আছে, যাক অশ্ব বুলি কোৱা হয়। হওঁতেতো মনুষ্যই হয়। মনুষ্যৰ কথাই বুজোৱা হয়, জন্তুৰ কথা জন্তুৰে জানিব। এয়াতো মনুষ্য সৃষ্টি সেয়েহেহে পিতায়ো মনুষ্যকে বহি বুজায়। মনুষ্যৰো আকৌ যি আত্মা আছে, সেই আত্মাক বহি বুজায়। পোনপটীয়াকৈ সোধে - তোমালোক প্ৰত্যেকৰে নিজৰ নিজৰ শৰীৰ আছে। প্ৰত্যেক আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰে আৰু ত্যাগ কৰে। মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে যে আত্মাই ৪৪ লাখ জন্ম লয়। এয়াটো ভুল যিহেতু তোমালোক আত্মাই ৪৪ জন্ম লৈয়ে একেবাৰে ভাগৰি গৈছা, কিমান হয়ৰাণ হৈ গৈছা। গতিকে ৪৪ লাখ জন্মৰতো কথা হ'ব নোৱাৰে। এয়া হৈছে মনুষ্যৰ মুখৰোচক কথা। সেয়েহে পিতাই বুজায় - তোমালোক আত্মাসকলৰো নিজৰ নিজৰ বথ আছে। মোকো বথ লাগে নহয় জানো। মই তোমালোকৰ বেহদৰ পিতা। গোৱাও হয় - পতিত-পাৰন, জ্ঞানৰ সাগৰ... তোমালোকে আন কাকো পতিত-পাৰন বুলি নোকোৱা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিকো নোকোৱা। পতিত সৃষ্টিক পাৰন কৰোঁতা অৰ্থাৎ পাৰন সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা, পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে আন কোনো হ'ব নোৱাৰে। সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পিতা তেৱেঁই। পিতাই জানে তোমালোকে ক্ৰমান্বয়ে পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস বুদ্ধিৰ হৈ আছা। বাহিৰৰ মনুষ্যই এয়া নাজানে। গতিকে পিতাই বুজায় - মোকো নিশ্চয় বথৰ দৰকাৰ নহয় জানো। মই পতিত-পাৰন নিশ্চয় পতিত দুনিয়ালৈ আহিব লাগিব নহয় জানো। প্লেগ বেমাৰ হ'লে তেতিয়া ডাক্তৰ প্লেগ বেমাৰীসকলৰ ওচৰলৈ আহিবই লাগিব। পিতাই কয় - তোমালোকৰ ৫ বিকাৰৰ বেমাৰ আধা কল্পৰ। মনুষ্যতো দুখ দিওতা হয়। এই ৫ বিকাৰৰ দ্বাৰা তোমালোক একেবাৰে পতিত হৈ গৈছা। সেয়েহে পিতাই বুজায় - মই পতিত দুনিয়াতে আহিব লাগিব নহয় জানো। পতিতকে ভ্ৰষ্টাচাৰী বুলি কোৱা হয়, পাৰনক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী বোলা হয়। যথাযথ তোমালোকৰ ভাৰত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। যাৰ মহিমা গোৱা হয় সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... তাত সকলো সুখী আছিল। এয়াতো কালিৰ কথা। সেয়েহে পিতাই কয় - মই আহো যদি কেনেকৈ আহো, কাৰ শৰীৰত আহো? প্ৰথমতেতো মোক প্ৰজাপিতাৰ প্ৰয়োজন। সূক্ষ্ম বতনবাসীক ইয়ালৈ কেনেকৈ লৈ আহিম? তেওঁতো ফৰিষ্টা নহয় জানো। তেওঁক পতিত দুনিয়ালৈ লৈ আহিলে - এয়াতো দোষ হৈ যাব। ক'ব মই কি

দোষ কৰিলো? পিতাই অতি ৰমণীয় কথা বুজায়। তেওঁলোকেহে বুজিব যি পিতাৰ হৈছে। বাৰে বাৰে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব।

পিতাই কয় – মই তেতিয়াই আহো যেতিয়া দুনিয়াত পাপ বৃদ্ধি হৈ যায়। কলিযুগত মনুষ্যই কিমান পাপ কৰে। পিতাই সোধে – সন্তানসকল, কোৱাচোন মই আহিলে কাৰ শৰীৰত আহিম? মোক লাগেও নিশ্চয় বৃদ্ধ অনুভৱী ৰথ। এয়া মই যি ৰথ লৈছো, তেওঁ বহুত গুৰুৰ ওচৰলৈ গৈছিল। শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছিল। এয়াও লিখা আছে যে বহুত পঢ়িছিল। অৰ্জুনৰ কথা নহয়। মোক জানো কোনোবা অৰ্জুন বা কৃষ্ণৰ ৰথ লাগে। মোক ব্ৰহ্মাৰ ৰথৰ প্ৰয়োজন, তেওঁকে প্ৰজাপিতা বুলি ক'ব। কৃষ্ণকতো প্ৰজাপিতা বুলি নকয়। পিতাকতো ব্ৰহ্মাৰে ৰথ লাগে যাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণসকলৰ প্ৰজা ৰচিব। ব্ৰাহ্মণৰ হৈছে সৰ্বোত্তম কুল। বিৰাট ৰূপ দেখুৱাই নহয়নে। দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ, বাকী ব্ৰাহ্মণ ক'লৈ গ'ল? এয়া কোনেও নাজানে। উচ্চতকৈ উচ্চ ব্ৰাহ্মণৰ টিকনি। টিকনি থাকিলেহে বুজিব পাৰি যে এওঁ ব্ৰাহ্মণ। সঁচা টিকনিতো তোমালোকৰহে আছে। তোমালোক ৰাজঋষি হোৱা, ডাঙৰ টিকনি থকা। ঋষি তেওঁলোকক কোৱা হয় যিসকল পৱিত্ৰ হৈ থাকে। তোমালোক হৈছা ৰাজযোগী, ৰাজঋষি। ৰজা হ'বলৈ তপস্যা কৰি আছা। তেওঁলোকে মুক্তিৰ বাবে হঠযোগৰ তপস্যা কৰে, তোমালোকে জীৱনমুক্তিৰ বাবে, ৰজা হ'বলৈ ৰাজযোগৰ তপস্যা কৰি আছা। তোমালোকৰ নামেই হৈছে শিৱশক্তি। শিৱবাবাই তোমালোকক পুনৰ্জন্ম দিয়ে। গতিকে তোমালোকে পুনৰ ভাৰতত জন্ম লোৱা। জন্ম লৈছা নহয় জানো। কোনো কোনোৱে হয়তো জন্ম লৈছে কিন্তু বুজি নাপায় যে আমি শিৱবাবাৰ হৈছো, তেওঁৰ ওচৰত জন্ম লৈছো। এনেকৈ ভাবিলে দেহ ভাৱ একেবাৰে নোহোৱা হৈ যোৱা উচিত। যেনেকৈ নিৰাকাৰ শিৱবাবা এই ৰথত আছে, তোমালোকেও নিজকে নিৰাকাৰী আত্মা বুলি ভাব। পিতাই কয় – সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা। এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। তোমালোকেতো প্ৰথমতে অশৰীৰী আছিল পাছত দেৱী-দেৱতাৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰিলা, পাছত ক্ৰমান্বয়ে ক্ষত্ৰিয়ৰ শৰীৰ, বৈশ্যৰ শৰীৰ, শূদ্ৰৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰিলা। এতিয়া পুনৰ তোমালোক অশৰীৰী হোৱা। তোমালোকে মোক নিৰাকাৰকে কোৱা – বাবা, এতিয়া আমি আপোনাৰ হৈছো, আমি উভতি যাব। দেহটো লৈ যাবতো নোৱাৰা। হে আত্মাসকল, এতিয়া মোক পিতাক আৰু মিঠা ঘৰক স্মৰণ কৰা। মনুষ্যই যেতিয়া বিলাতৰ পৰা উভতি আহে তেতিয়া কয় – ব'লা, নিজৰ মিঠা ঘৰ ভাৰতলৈ যাওঁ। য'ত জন্ম লৈছিলো তালৈ উভতি যাওঁ। মনুষ্য মৰিলে য'ত জন্ম লৈছিল তেওঁক তালৈ লৈ যায়। ভাবে ভাৰতৰ মাটিৰে বনোৱা যেতিয়া সেই মাটি ভাৰততে ত্যাগ কৰো।

পিতাই কয় – মোৰ জন্মও ভাৰততে। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে। মোৰ নামতো অনেক ৰাখি দিছে। কয় – হৰ-হৰ মহাদেৱ, সকলোৰে দুখ হৰণ কৰোঁতা, সেয়াও ময়েই, শংকৰ নহয়। ব্ৰহ্মা সেৱাত উপস্থিত। আৰু পাছত যিয়ে স্থাপনা কৰে তেৱেঁই বিষ্ণুৰ দুই ৰূপেৰে পালন কৰিব। মোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা নিশ্চয় লাগে। আদি দেৱৰ যথাযথ মন্দিৰো আছে। আদি দেৱ কাৰ সন্তান? কোনোৱাই কোৱা। এই দিলৱাড়া মন্দিৰৰ যিসকল নিমিত্ত লোক আছে তেওঁলোকেও এইটো নাজানে যে আদি দেৱ কোন? তেওঁৰ পিতা কোন আছিল? আদি দেৱ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা, তেওঁৰ পিতা শিৱ। এয়া জগতপিতা, জগত অস্বাৰ স্মাৰক মন্দিৰ। এই আদি দেৱ ব্ৰহ্মাৰ ৰথত পিতাই বহি জ্ঞান শুনাইছে। কোঠালিত সকলো সন্তান বহি আছে। সকলোৰেতো মন্দিৰ নাসাজে। মূখ্য হৈছে 108ৰ মালা, সেয়েহে 108 টা কোঠালি সাজি দিছে। 108ৰেই পূজা কৰা হয়। মূখ্য হৈছে শিৱবাবা পাছত ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী যুগল। সেই শিৱবাবা হৈছে ফুল। তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। ব্ৰহ্মা-সৰস্বতীৰ নিজৰ শৰীৰ আছে। মালা শৰীৰধাৰীসকলৰ বনোৱা হৈছে। সকলোৱে মালাক পূজা কৰে। পূজা কৰি শেষ কৰাৰ পাছত শিৱবাবাক নমস্কাৰ কৰে, শিৱ নত কৰে কিয়নো তেওঁ এই সকলোকে পতিতৰ পৰা পাৱন কৰিছে সেইবাবে পূজা কৰা হয়। মালা হাতত লৈ ৰাম-ৰাম উচ্চাৰিত কৰে। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ নাম কোনেও

নাজানে। শিৱবাবা হৈছে মুখ্য তাৰ পাছত ব্ৰহ্মা আৰু সৰস্বতীও মুখ্য। বাকী ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী যিসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে তেওঁলোকৰ নাম হ'ব। আগলৈ তোমালোকে সকলো দেখি থাকিব। যেতিয়া অস্তিমৰ সময় হ'ব তেতিয়া তোমালোকে ইয়াত আহি থাকিব। যি দৃঢ় যোগী হ'ব তেওঁহে থাকিব পাৰিব। ভোগীসকলেতো অকণমান শব্দ শুনিলেই মৰি থাকিব। কাৰোবাৰ অপাৰেচন কৰা দেখিলেও মনুষ্য অচেতন হৈ যায়। এতিয়া বিভাজনৰ সময়ত কিমান মনুষ্য মৰিল। সেই লোকসকলেতো মিছাকৈয়ে কৈ থাকে যে আমি বিনা যুদ্ধে ৰাজ্য লৈ লৈছো। কিন্তু ইমান মৰিল যে সেয়া নুসুধিবা। এয়া হৈছেই মিছা মায়া... এতিয়া সত্য পিতা বহি তোমালোকক সত্য শুনাইছে। পিতাই কয় – মোক ৰথৰতো নিশ্চয় লাগে। মই ডাঙৰ প্ৰেমিকক হওঁ গতিকে প্ৰেমিকাও ডাঙৰ লাগিব। সৰস্বতী হৈছে ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী। তেওঁ কোনো ব্ৰহ্মাৰ যুগল নহয়, ব্ৰহ্মাৰ জিয়ৰী। তেওঁক আকৌ জগত অম্বা বুলি কয় কোৱা হয়? কিয়নো এওঁ (ব্ৰহ্মা) পুৰুষ নহয় জানো, সেয়েহে মাতাসকলৰ চম্ভাল কৰিবলৈ তেওঁক ৰাখিছে। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী সৰস্বতীতো ব্ৰহ্মাৰ জিয়ৰী হৈ গ'ল। মম্মাতো যুৱতী, ব্ৰহ্মাতো বৃদ্ধ হয়। সৰস্বতী যুৱতী, ব্ৰহ্মাৰ স্ত্ৰী বুলি ক'লে শোভা নাপায়। অৰ্ধাংগিনী বুলি কোৱা নহয়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা। সেয়েহে পিতাই কয় – মই এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ লোণত ল'বলগীয়া হয়। ধাৰলৈতো বহুতে লয়। ব্ৰাহ্মণক খুৱালে সেই আত্মা আহি ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰৰ আধাৰ লয়। আত্মাই জানো সেই শৰীৰ এৰি আহে? নাহে, এয়াতো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে নাটকত সাক্ষাৎকাৰৰ নীতি-নিয়ম প্ৰথমৰ পৰা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ইয়াতো মাতো। এনেকুৱা নহয় যে আত্মাই শৰীৰ এৰি আহিব। নাহে, এয়া নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পিতাৰ কাৰণেতো এই ৰথ 'নন্দীগণ' হয়। নহ'লে শিৱৰ মন্দিৰত বলধ কয় দেখুৱায়? সুস্ববতনত শংকৰৰ ওচৰলৈ বলধ ক'ৰ পৰা আহিল? তাততো আছে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ আৰু তেওঁলোকক যুগল ৰূপত দেখুৱায়। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ দেখুৱায়। বাকী তাত জন্তু ক'ৰ পৰা আহিল? মনুষ্যৰ বুদ্ধিয়ে একোৱে কাম নকৰে, যি মনলৈ আহে সেয়াই কৈ থাকে। যাৰ দ্বাৰা সময়ৰ অপচয়, শক্তিৰ অপচয় হয়।

তোমালোকে কোৱা আমিye পাৱন দেৱতা আছিলো আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ আমি পতিত পূজাৰী হৈছো। আমিye পূজ্য, আমিye পূজাৰী। ভগৱান কোনো পূজ্য আৰু পূজাৰী নহয়। তেওঁ জানো 84 জন্ম ল'বলগা হয়! মায়াই মনুষ্যক একেবাৰে পাথৰবুদ্ধিৰ কৰি দিয়ে। "আমিয়ে আছিলো" তাৰ অৰ্থ এয়া নহয় যে আমি আত্মাই পৰমাত্মা, নহয়। আমিye ব্ৰাহ্মণ, পাছত দেৱতা হ'ম। পুনৰ্জন্ম লৈ আহিম। কিমান ভাল বুজনি। পিতাই কয় – মই যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছো, তেওঁ বহুত গুৰুৰ ওচৰলৈ গৈছে, শাস্ত্ৰ পঢ়িছে, জন্মও পূৰা 84 বাৰ লৈছে। তেওঁ নাজানে, মই এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকক শুনাও। ব্ৰহ্মাকো শুনাও। সদায়তো এই ৰথত আৰোহণ কৰিব নোৱাৰো। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণসকলক শুনাও। মোক ৰথো নালাগে জানো। তোমালোক সন্তানসকলে স্মৰণ কৰা আৰু মই আহি যাওঁ। মইতো সেৱা কৰিব লাগিব গতিকে শ্ৰী শ্ৰী শিৱবাবাৰ মতৰ দ্বাৰা ভাৰত পাৱন হয়। নৰকবাসীসকলক শ্ৰী শ্ৰী উপাধি দিয়াটো ভুল। আগতে শ্ৰী নাম নাছিল। এতিয়াতো সকলোকে শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ কৰি দিছে। শ্ৰী শ্ৰী হৈছে শিৱবাবা। তাৰ পাছত সুস্ববতনবাসী ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ আকৌ তাৰ পাছত শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। বহুত বিনোদক জ্ঞান। কিন্তু কোনো কোনোৱে পঢ়ি পঢ়ি অন্তৰ্ধান হৈ যায়। মায়াই হাত এৰাই দিয়ে। দোকানো (সেৱা কেন্দ্ৰও) ক্ৰমানুসৰি আছে। ডাঙৰ দোকানত নিশ্চয় ভাল বিক্ৰেতা থাকিব। সৰু সৰুবোৰত কম থাকিব। সেয়েহে ডাঙৰ দোকানত যোৱা উচিত য'ত মহাৰথী থাকে। মাতাসকলৰতো সময় বহুত থাকে। পুৰুষসকলে ধান্দা আদি কৰিব লাগে সেয়েহে ব্যস্ত থাকে। মাতাসকলতো ফ্ৰী (আজৰি) থাকে। ভোজন ৰান্ধিলে বচ। পুৰুষসকলে তোমালোকৰ বন্ধনৰ সৃষ্টি কৰে। মানুহৰ মুখত শুনে - ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ ওচৰলৈ গ'লে বিহ বন্ধ হৈ যাব, সেয়েহে বাধা দিয়ে।

শিৱবাৰা এনেকুৱা পিচল যে বাৰে বাৰে পাহৰি যায়। পিতাই একেবাৰে সহজ ৰাস্তা দেখুৱাই যে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপো খণ্ডিত হ'ব আৰু মোৰ ওচৰলৈ আহিও যাব। স্মৰণ নকৰিলে পাপো খণ্ডিত নহ'ব আৰু লগতো লৈ নাযাওঁ। পাছত শান্তি খাব লাগিব। ভক্তি মার্গত মাখন তোলা পানী পান কৰি আহিছা। মাখনতো তোমালোকে সত্যযুগ-ত্ৰেতাত খাই শেষ কৰি দিয়া। বাকী পাছৰফালে মাখন তোলা পানী বৈ যায়। মাখনৰ পানীও প্ৰথমতে ভালেই পোৱা গৈছিল পাছত কেৱল পানীহে থাকিল। সত্যযুগ-ত্ৰেতাত ঘি গাখীৰৰ নদী বৈ যায়। এতিয়াতো ঘিৰ কিমান দাম হৈ গৈছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) ৰাজস্বয়ি হৈ তপস্যা কৰিব লাগে। পূজনীয় মালালৈ আহিবলৈ পিতাৰ সমান সেৱা কৰিব লাগে। অবিচলিত যোগী হ'ব লাগে।
- (2) জ্ঞান বহুত বিনোদক হয়, সেইবাবে ৰমণীকতাৰে পঢ়িব লাগে, জঁই পৰি যাব নালাগে।

*বৰদান:- বৰদানৰ দিব্য পালনাৰ দ্বাৰা সহজ আৰু শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ অনুভৱ কৰোতা সদায় ভাগ্যশালী হোৱা।

বাপদাদাই সংগম যুগত সকলো সন্তানকে তিনিটা সম্বন্ধৰে পালন কৰে। পিতাৰ সম্বন্ধৰে উত্তৰাধিকাৰৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা পালনা, শিক্ষকৰ সম্বন্ধৰে পঢ়োৱাৰ পালনা আৰু সৎগুৰুৰ সম্বন্ধৰে বৰদানৰ অনুভূতিৰ পালনা... একে সময়তে সকলোৱে পাই আছে, এই দিব্য পালনাৰ দ্বাৰা সহজ আৰু শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ অনুভৱ কৰি যোৱা। মেহনত আৰু কঠিনতা শব্দও সমাপ্ত হৈ যাওক তেতিয়াহে কোৱা হ'ব ভাগ্যশালী।

*শ্লোগান:- পিতাৰ লগতে সকলো আত্মাৰ স্নেহী হোৱাটোৱে হৈছে সঁচা সৎভাৱনা।

ওঁ শান্তি!!

***